

Richard Adam
TO BYCH SI PŘÁL

Vypadáš vážně komicky
a s tebou žít mám navždycky,
kde je tvůj půvab, něha, vzruch,
jsem dnes pro tebe míň než vzduch.
Nemáš už snahu za pětník,
z tvé lásky stal se všední zvyk,
ať se mi nikdo nediví,
že se mi všechno protiví,
že ve snech, za něž nemohu,
nehraješ hlavní úlohu.

Hlídáš mne jako detektiv,
však nebyl by to žádný div,
kdybych měl jiné zábavy,
když doma nic mne nebaví,
nevíš snad jak mi pije krev
tvůj líný nepořádný zjev ?
Když to tak s tebou půjde dál,
to jsem si dal, to jsem si dal!

Ten župan dej až do sběru
než zavíná mou nevěru,
ty zatracené natáčky –
to též je slovo do rvačky,
tvá vráska mezi obočím
a nuda, kam se otočím.
Mívalas tisíc nápadů,
teď věčně nemáš náladu,
a tenhle malicherný tvor
měl kdysi smysl pro humor.

Mý přátelé ti nejsou dost,
dost nóbl pro tvou důstojnost,
jsem v jejich očích tajtrlík,
co rád si na provázek zvyk.
Ty umíš nervy rozehrát,
až vzteky nechce se mi spát,
když to tak s tebou půjde dál,
to jsem si dal, to jsem si dal!

Ze srdce kámen by mi spad,
kdyby ses chtěla usmívat,
vrať mi to vlídné zázemí
a ráj tu mám už na Zemi.
Pokud jde o tvou linii,
až příliš se ti rozvíjí,
udělej něco pro krásu,
cvič třeba podle rozhlasu,
chtěj se mi líbit jako dřív
a svěst se nechám kdykoliv.

Poslouchej, jak mám vážný hlas,
buď trošku milá na mne zas.
Uměla jsi to víc než dost,
když stálas o mou náklonnost.
Což v tobě zhasl všechno cit,
vždyť jako dřív to může být,
to štěstí, než jsem si tě vzal,
to bych si přál, to bych si přál

J. Čeřovská / J. Fikejzová
MŮJ IDEÁL

Vypadáš vážně komicky
a s tebou žít mám navždycky,
kde je tvůj mužný půvab, styl,
ač tak se snažíš ze všech sil,
kdeže ty loňské sněhy jsou,
já žasnu nad tvou proměnou
vysoké čelo, hm-hm-hm, češ
jak češ, tu progresivní pleš,
pod křivkou panovačných úst
teď vidím druhou bradu růst.

Divím se, když se dozvídám,
že prý máš jiskru, vtip a šarm?
Za dveřmi necháš všechno švih,
na gauči usneš v pantoflích
a já pak z dlouhé chvíle snad
mohu ti plomby počítat,
tys` byl, ach, člověk by se smál,
můj ideál, můj ideál.

V neděli honíš zajičky,
statečně běháš za míčky,
schováváš břicho, vypneš hrud'
a hraješ tenis, buď jak buď.
Já myslím na tvůj ischias,
jak budeš doma vzdychat zas.
Naštěstí Alpu doma mám
a ta tvá záda taky znám
a pak, to však už musí být
můžem se jít i pobavit.

Jen si dáš dvě, tři na kuráž
je z tebe grand a mecenáš
a kdekdo mi tě závidí,
škoda, že už nevidí,
jak se ten grand pak promění
v manžela v rámci šetření.
Ty's byl, ach člověk by se smál,
můj ideál, můj ideál

Kéž by se vrátil onen čas
kdy rozechvěl mne pouhý hlas,
hoch jako jedle, samý sval
mi lásku věčnou sliboval,
já vím, máš rád své pohodlí
však kdybychom se dohodli,
nebyl by každý z nás tak sám
a netěšil se bůh ví kam,
tak se mi zdá, že nakonec
to není jenom moje věc.

Kdyby snad jiný měl mě rád,
řikám ti kdyby, možná, snad...
Byť se mi líbil sebevic,
je proti tobě pouhé nic,
vždyť přes ty velké slabiny
jsi ty, můj drahý, jediný.
Jsi jaký jsi a budeš dál:
můj ideál, můj ideál.

Jarek Nohavica
KNIHOVNÍK

Vypadám vážně srandovně
pět let už dělám v knihovně
a je to vážně velký šok
řadit furt stejný katalog
vědět že za pět deset let
dostanu třídu T9
a vůbec nic se nezmění
ani ty knížky k půjčení
Už jsem si zvyk už jsem si zvyk
jsem knihovník jsem knihovník

Ve studovně a čítárně
jak v poloprázdne kavárně
jsem číšník bez peněženky
nabízím cizí myšlenky
studentky jsou neodbytné
nedají žádné spropitné
mávají na mě culíky
mě čárky do statistiky
Už jsem si zvyk už jsem si zvyk
jsem knihovník jsem knihovník

A lidé tak jak přichází
mívají různé dotazy
kdo je to ten a kým byl ten
co je to fénix a co fén
ve slovnících od A do Z
seřazený mám tenhle svět
zde máte papír račte psát
mí malí polykači dat
Už jsem si zvyk už jsem si zvyk
jsem knihovník jsem knihovník

Unavený a ospalý
jak se tak toulám regály
zpaměti znám už MDT
dobrý den co si přežete
ona chce něco o lásce
má fotku Korna v průkazce
je krásná jako Artemis
a já jsem v koncích se svým BIS
Už jsem si zvyk už jsem si zvyk
jsem knihovník jsem knihovník

Vypadám vážně srandovně
pět let jsem dělal v knihovně
a celých dlouhých pět let
marně jsem hledal odpověď
a pátral po kartotékách
ta čtenářka už nečeká
venku se s jiným objímá
a mě ten problém zajímá
Jak velí zvyk jak velí zvyk
jsem přece správný knihovník